

உ

சிவமயம்.

ஒங்குஹப்ரஹ்மணேநம :

பாம்பன் :

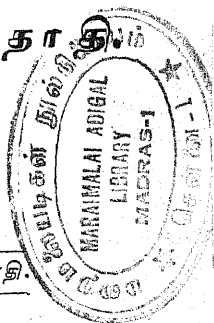
புரீமத் - குமரகுருதாசசுவாமிகள்

அருளிச்செய்த

கு ம ர வே ள்

ப தி ற் று ப் ப த் த ந் தா தி.

4 - ஆம் பதிப்பு, 2000 - பிரதி.

சென்னை :

சாது அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1930.

குமரகுருதாஸகுருப்போநம :

முகவுரை.

திருவருள் விழைவார் யாவர்க்கும் ஆங்காங்கு அனுக்கிரகம்புரி பொருட்டுச் சிலம்புதோறந் திருக்கோயில் கொண்டு நின்மல நிஜாநந்த ஏகபரிபூரண வியாபக தகராகாசவஸ்துவா யிராநின்ற இறைவனும் ஸ்ரீ சுப்பிரமணிய பரமான்மாவினது பெருங்கருணையின், பாம்பன் : ஸ்ரீமத் - குமரகுருதாஸசுவாமிகள் சிறு வயது முதல் அந்தப் பரமான்மாவின் பேரிலேயே பாடு நியமங்கொண்மே, இராம நாதபுரத்தின் கீழ்த்திசைக் கண்ணதாய பிரப்பை யென்னுமொரு கேத்திரத்தொரு சாராகிய காட்டின்கண் ஈடு - நாள் சிவநிஷ்டையி லிருந்தெழுந்த பின்னர்த் துறவொழுக்கம் பூண்டு நின்றும் இயலிசைத் தமிழ்க் கட்டுரைச் சுவைகிளர் பெருந்தோத்திர வடிவாகவும், தத்துவப் பெருவிளக்கான சாத்திரவடிவாகவும், ஐயமறுக்கும் ஆற்றலுடைச் சுத்தாத்துவைத வைதிக சைவசித்தாந்த வேதாகம பாடியமென்னவுந் திகழ்ந்து சொன்னயமும் பொருணயமும் தொனிநயமும் துறுமி விளங்குவனவாகவும், யாப்பிலக்கண இலக்கியங்களாய் எதுகை மோனை எழுத்தளவுக ளினிதுபொருந்திய அதிசித்திர விசித்திரச் செய்யுள் பலவுட்கொண்டு மிளிர்வனவாகவும் அருளிச்செய்த பன்னூல்களுள், உவமானச் சுவையோடு வகைச்சுவையு மளாய பத்திரசு பெளவமா யுள்ள இக் குமரவேள் பதீற்றுப்பத்தந்தாதியானது வடசொற் புகாது பாடியருளிய அமைதியைம்ப தென்னுஞ் சேந்தன் சேந்தமிழ்க்து முன்னர்க் கலியுகம் ௫௦௦௫ - ஆம் ஆண்டில் நிகழ் சோபகிருது வருடத்து ஐப்பசித் திங்கள் ௧௦ - ல் அருளிச்செய்யப்பட்ட சஷ்டிவகுப் பிற்றுப் பின்ன ரருளிச் செய்யப்பட்டதாகும். சுவாமிகள், சென்னை: வைத்தியநாத முதலியார் தெருவின் கணுள்ள ஒரு வீட்டின் மேன் மாடத்தில் ஏழு திங்கள்காறந் தனியேயிருந்துகொண்டு விதேகமுத்தி

விரும்பிப் பெரும்புரிவோடு நிட்டை சாதித்து வருஞான்றுற்ற அனுபவமு மிதன்கட் கூறியுள்ளார்கள். அஞ்ஞான்று பாடப்பட்ட இவ் வந்தாதி, கல்லும் உருகும்படி கரைந்த வாக்காயிருத்தல் கருதி, சுவாமிகளும் இதனைச் சில காலமாகக் காலே மாலையுறு நித்திய பாராயண நூலாகக் கொண்டிருந்தார்கள். அவ்வித பாராயணம், வேறெவ்வித பாராயணம் எவர்மாட்டுண்டாயினும் அஃதவருக்குத் திருவருள் விலாசமாய் இகபர செளக்கியந் தருஉமென்றஞ ஐயமின்று. சுபம்.

இந்நூன் முதற்பதிப்பு, கி. பி. 1905 - ன் குயவன்பேட்டை : 'மகா-ரா-ரா-ஸ்ரீ கு. வே. இராஜாமுத்துக்கிருஷ்ண நாயுடுகாரது ஸ்சலவிலும், ௨ - ஆம் பதிப்பு, 1917 - ன் சென்னை : திருவல்லிக் கேணி - தா. வேங்கடாசல முதலியாராகிய எமது செலவிலும் நிகழ்ந்தனவாம்.

இங்ஙனம் :

ஸ்ரீமத் - சுவாமிகளுடைய

சீடர்களுளொருவரும்,

திருவல்லிக் கேணி,
சென்னை.
11-7-1922. }

குமாரச்சிவமெனும் பெயருடையருமாகிய
தா. வேங்கடாசல முதலியார்.

ஓம்குமாரகுருப்யோநம :

திருச்சிற்றம்பலம்.

கு ம ர வே ள்

ப தி ற் று ப் ப த் த ந் தா தி.

முற்றும் பத்துவகை யாசிரிய விருத்தம் : அவற்றுள் ;

க - வது எண்சீர்க்கழிநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

உலகத்தே வருபிறப்பு மிருப்புஞ் சாவு

மொழியாத துன்பமெனப் பெரியா ரெல்லாம்

அலகற்றே யிலகுமுன தடியே சேர்ந்தா

ரவ்வடியே பெறும்பேறென் றடியே னுந்தான்

கலகத்தா லிழலுமனந் தனைநி றீஇக்

கருதுற்றே னினதுகழ லதனை விட்டு

விலகத்தா னினியென்மன நினைபு மோவென்

வினைகொன்றாள் குருமணியே குமர வேளே.

(க)

குமரவேள் குமரகுரு வாகா வென்றே

குயின்றுகுயின் றேபன்னு ணின்றேன் மாற்றார்

சுமரவே ளுனையன்றி வேரோர் தெய்வந்

தம்பேற்கின் றெனவின்று காறு முள்ளே

அமரவேண் மறையோதி யாளா ளென்றே

யாற்றினேன் விரத்திரெறி புக்கேன் மோகப்

பிரமவேள் வயப்பட்டார் போலுண் ணெந்தேன்

பிரானின து கிருபைநனி பெற்றே னல்லேன்.

(உ.)

பெற்றார்நீ பிறந்தார்நீ பேணு வார்நீ

பேசரிய வன்புளர்நீ பிரிவில் லார்நீ
உற்றார்நீ புரியார்நீ யென்றே நிற்பா

ருறுநெறியே நானுநிற்க வுனைத்தொ டர்ந்தேன்
கற்றார்போற் கவிதைபல பாடி புன்றன்

கனைகழலைத் துதித்தேனின் கருணை யாக்கம்
அற்றார்போ லலைகின்றே னினியா ரென்னை
யாதரிப்பார் சொல்லியரு ளயில்வே லையா.

(ங)

ஐயமில் நீன்னுலகு வேண்டி யிங்கே

யருமலர்நீர் கொடுபூசை புரிவார் போலத்
தெய்வமெலா மேத்துருக நானும் யாதோர்

சிற்றுருவில் வழிபடற்குப் பலவி கார
வையமிலா ஞானநவி னால்க ளோரென்

மனமிசைவா தருள்காந்து நீமுன் சொன்ன
துய்யவிலா சச்சொலுமே யிடங்கொ டாது
துரியநிலை மேனின்றே சூழல் சாலும்.

(ச)

சூழேனோ திருவருளைச் சூழ்ந்து சூழ்ந்து

துரியமய மாய்நின்று சோதி வீட்டில்
வாழேனோ வானந்த மான கண்ணீர்

வடியேனோ படியேனோ மதுக ரம்போல்
வீழேனோ விரண்டற்ற நறிதா கேனோ

விமலசிதா காசநடு விளங்கு முன்னைத்
தாழேனோ வெனையாளுங் கருணைக் கண்ணே
தந்தைக்கு முபதேசஞ் செய்த சாமீ.

(ரு)

செய்தவமொன் றில்லாத வேழை யேனைத்

திண்புவியின் மானுடனாத் தெரித்தன் மாறாக்
கைதவமென் றெண்ணியிழி நாய்பே யென்னக்
கழறிடவென் றுலுமறி வாளர் பல்லோர்

உய்தவமில் பேய்நாயென் றேதம் மைத்தா
முரைத்தமையா லவைபொருந்தா மூடர் தாமும்
வைதவலஞ் சூட்டுதழிக் கழுதை யென்றே
வழுங்கலியை புடைத்துவைவேல் பரித்த மன்னே. (சு)

மன்னவர்க டொழுமன்னே மயிலூர் மன்னே
மறுவின்மணி மலையேயென் மனத்தி னுள்ளே
இன்னமுதாய்க் கற்கண்டாய்ச் சீனி தேனா
யிணையறுமுப் பழச்சுவையா யினிக்க வேழை
என்னத்வ மினிச்செய்வேன் றவத்திற் கேற்ற
விகலுடம்பு பெருப்பாவிக்கிவ்வா றேங்கிப்
பன்னமனு வாப்பிறந்த பரிசே யல்லாற்
பாழ்த்தவினை நூறுபரி சிலையோ சொல்லாய். (சு)

சொல்லாத சொல்லொன்றைச் சொல்லா மற்றுன்
சொல்குருவின் சொலினிற்குஞ் சுதூர்தர் செய்கை
கல்லாத விரண்டுகான் மாடா யென்போற்
காசினியி னிற்குநரு முண்டோ யாண்டும்
பொல்லாத பவக்கயவர் குருவாய் மூடம்
பொலிமனுடப் பதடியாய்ப் புழுத்த நாயாய்
எல்லாத பந்தெரியாச் சிதட னாகி
யிருக்குமெனக் கயிலோயுன் களிப்பெங் கெய்தும். (அ)

எய்தரிய பரத்துவமுன் னடியார்க் கீபு
மிருங்கருணை யிந்நாய்க்கு மிரங்கு மாயின்
வெய்திரிய நிலைநின்று மேலோ னாவேன்
வேறென்று மேல்வேண்டே னருளல் லாமே
உய்திபெற வழியில்லை யெனல்பொய் யாக்கட்
நெரயன்றோ வெப்படியு முவகை யன்பு
செய்தருள வருதியருட் கடலே யின்பத்
திரளேசெவ் வேளேசெஞ் சுடரே தேவே.

அ

குமரவேள்பதிற்ப்பத்தந்தாதி.

தேவேசெம் மணிச்சுடரே சிதாகா சச்செஞ்

செழுஞ்சுடரே யிதயசிதா காச மேவு

பூவேயப் பூவிலமர் குகனே யுன்கண்

பொற்பொடுனை நோக்காதோ புனித நாத்தான்
வாவேயென் றழையாதோ மலர்த்தாள் சென்னி

மன்னாதோ மின்னாதோ மறந்து சூழ்மா

நோவேயில் புலத்தினெனை யிருத்தி டாதோ

நுண்ணுணர்வி லாவெளியே னுய்யு மாறே.

(க0)

உ - வதுஅறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிரூத்தம்.

விளம் மா தேமா விளம் மா தேமா.

உய்யருண் மார்க்க மேது முணர்கிலாப் பேதை யேற்கு

மெய்யருள் காட்டு நீதான் விளக்கிய நிலைவிட் டனக்

கையரு ளொருவ னாகிக் கவலைமா கடலில் வீழென்

பொய்யருண் மார்க்க மாற்றிப் புரப்பவ ரினியார் வேலோய்.

வேலவா விமலா வன்பர் மிடிதுமித் தருள்வள் ளாலிஞ்

ஞாலவா தனைசெற் றுளு நப்பரா பரனை துன்பஞ்

சூலவா வெனவே கத்தித் துயர்க்கணீர் வடியா வென்னைப்

பாலவா வெனவே கூவும் பரிசையு முறுமோ வுன்னு. (கஉ)

உன்னய வருளை யீயீ யுயர்பத மீயீ யென்று

சொன்னசொ லனைத்தும் போலி தொழுததும் போலியன்பாம்

அன்னையை நாடி நாடி யழுததும் போலி யென்றே

பன்னுமிப் பாவி யெய்தும் பயனெதோ பகர்வே னாதா.

நாதநா தாந்த ஞான நாயகன் முருகனென்றுன்

நா னினைந்த துண்டு பரமவு னன்பை நேடி

ஏதநா வலற மண்டை யிரியவெஃ சுடித்தே னல்லேன்
வாதநா வுடம்பே முற்று மல்கிட நின்றே னந்தோ. (கசு)

அந்தமு மாதி யுந்தா னில்பொரு ளாகி வீடும்
பந்தமு மிலியா யென்னுட் பரமனா யறிவாய் நாளுஞ்
சொந்தமுமாகி நிற்குஞ் சப்பிர மணிய மேயென்
மந்தமும் வினையு மோவ வரமனஞ் செய்யின் வாழ்வேன்.

வாழ்விலே னினுமோர் காலுன் வாய்மலர் மாற்றங் கேட்கின்
தாழ்விலே னாவே னானுஞ் சரவண முத்தே நீலம்
போழ்விலே யிடுக்க ணேசால் புரையுடற் சுமையி னீக்க
வீழ்விலே யெனைத்தான் வைத்து மேவநீ நினைத்தல் வேண்டும்.

நினைப்பவர் நினைப்பி னின்ற நினைப்பது முடிக்கு மெந்தாய்
உனைப்பர மெனக்கொள் ளாதா ரொன்றல ரவர்க ணேயம்
எனைப்பர மாணு வேனு மெய்தொணா வாறு காத்தி
வினைப்பரிசறுத்தாள் சேந்தா வீடுபேற் றருண்மா விண்ணே.

விண்ணவர் பல்லோர் நம்பும் வெறுக்கையி னறிதா முன்றன்
தண்ணலர் நோன்று ளென்னுஞ் சரதநன் குணர்ந்தேன் வானா
மண்ணவர் நடைநான் கொள்ள வழியிலே யினியுட் கோவில்
உண்ணட மிழைத்தி யாதி யொருவனே முருக வேளே.

முருகுறு சுளபந் தோயு முகிழ்முலைக் கொடிச்சி யெந்தாய்
உருகுறு படப்பைந் நாக வுரிபுரை யுடைபூண் வீக்கி
அருகுறு தெய்வத் தந்தி யகமகிழ் தலைவா வுன்றன்
குருகுறு.கொலுக்கண் டாலுங் கொடியனேன் குறைநில் லாதே.

தேவனே சிவனே வேலின் றெய்வமே வரம்பில் லாத
நோவனே யானேன் ஞான நோக்கம தறியே நீதான்
தாவனே யஞ்சே லென்றோர் தண்ணுரை யளித்தா லின்பன்
ஆவனே யருளி னோக்க மறிகிலேன் மிடிய னேனே (உ௦)

௩ - வது அறுசீர்க்கழிநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

காய் காய் காய் காய் மா தேமா

மிடியில்லா நினதடியர் பெருவாழ்வு
பெறுமாறு விபுலை தோன்றி
அடியில்லா மடப்பேயொத் தவனிமிசை
யுருண்டமுமா றமல வுன்றன்
செடியில்லா வருளுள்ள மவுனமதுற்
றிருப்பதென்கொல் சிவப்பே னுள்ளார்
குடியில்லா நகரோரின் னிருக்கையருட்
கோயில்வளர் குமர நாதா.

(௨௧)

குமரகுரு தாசனிவன் குணமில்லா
னறிவில்லான் கோதே யுள்ளான்
அமரருல கினுமுய்ய வறமில்லா
னெனமனுட ரறைவ தற்கோ
தமரரிய தாய்மனைமற் றெல்லாம்விட்
டிங்ஙனமே தனிய னானேன்
சமரவயில் பிடித்ததலை வாபிழைக்கு
மாறறியேன் சழக்க னேனே.

(௨௨)

சழக்கறுமு னடிக்கமலம் வாயாமை
யாற்கவலை தானே ஞானப்
பழக்கமுறு மெனையுயிரோ மும்பிடுங்கித்
தின்னுகின்ற பருந்தா யிற்றூல்
வழக்கறமி லார்கருதொ ணுப்பரம
வாரமுத மழவே யுன்னை
இழக்கவறி யாமதியொன் றுலுயிர்பெற்
றிருக்கின்றே னின்று காறும்.

(௨௩)

இன்றிருந்து நாளையொழி பொய்வாழ்வி
 லினுமிருக்க வெனது நெஞ்சக்
 குன்றிருந்து மிளிர்குமர குருவேயிற்
 நெஞ்சநினை யாது கோது
 கொன்றிருந்து நினையடைய நினைந்துள்ள
 தவ்வாறு சூயிற்றாய் கோணை
 மன்றிருந்து நடநவிறு மொருவனருண்
 மதலாயென் மதியே மன்னே.

(உச)

மன்னுமறை முதலேயென் முதலேகண்
 மணியேசெம் மணியே தூவி
 துன்னுமர சுதமயிலிற் பொன்மயிலில்
 வெண்மயிலிற் றுவரா மேரு
 என்னவரு துரையேயென் குறையறிவை
 நிறையறிவ தாக்கி யென்றும்
 பொன்னடியி னிருக்கவும்பொற் புளதோசொல்
 லூர்திரியிப் புழுத்த நாய்க்கே.

(உரு)

புழுத்தலையு நாய்க்கும்விடக் குண்பொழுதோர்
 சந்தோடம் பொருந்து மிந்த
 வழுத்தலைமை யுடைநாய்க்கிங் கெதுபொருந்துந்
 துயர்பொருந்து மறலி மேலுங்
 கழுத்தலையி லிருத்திமிதித் தாலுமுனை
 நினைந்தழுவல் கழலெண் ணுமை
 கொழுத்தலையு முயிர்க்கிணைய பலனன்றி
 வேறுளதோ குகமா தேவே.

(உசு)

தேவநடை பொய்யாகி யுலகநடை
 மெய்யாகிச் சீலம் பொய்யாய்ப்
 பாவநடை மெய்யாகிப் படிவர்வர
 வரிதாகிப் பதகர் மிக்கே

ஆவனடை பெரிதாகி யுளவிர்தக்
 கலிகாலத் தருணா டிர்தச்
 சீவனடை முன்றவமி லாதகுறை
 வேயாகுந் திணிவேற் காளாய்.

(௨௭)

திணிகிருபை யிரங்கவிலை யென்றுதலை
 யடித்தழுது திரிந்தே னில்லை
 அணிகிருபை யொடுமுகத்தி லறைந்தழுதே
 னில்லைவிழுந் தழுதே னில்லை
 பணிகிருபை யுடனிலத்திற் கடகடெனப்
 புரண்டழுது பதைத்தே னில்லை
 கணிகிருபை யுடையவிளம் பெருமவிவ்வா
 றியம்புற்றேன் கன்னெஞ் சேனே.

(௨௮)

கன்னெஞ்சோ டேன்பிறந்தேன் கடையவரிற்
 கடையனெனக் கடந்தோர் கூறப்
 புன்னெஞ்சோ டேன்பிறந்தேன் புண்ணியமொன்
 றில்லாத பொல்லே னுக்கும்
 நன்னெஞ்சோ டமருநிட்டை நல்குவையோ
 வங்கனெய்தி நளின பாதம்
 என்னெஞ்சோ டிருக்கவருள் செய்வாயோ
 சொல்லிகல்வே லிறையே யன்றே.

(௨௯)

இறையவனெம் மான்குமர னெனப்புகழ்ந்த
 வருணகிரி யீசா கந்தா
 மறையவனுன் பூங்கழலை நம்பியநான்
 கருவிகளின் வயப்பட் டோவுங்
 கறையவனென் றுகாதென் னுடற்சுமையை
 யினிதிறக்கிக் காத்து ஞானத்
 துறையவனை யொல்லையினி லினிவேண்டே
 னெருசிறிது முலகைத் தானே.

(௩௦)

ச - வது எழுசீர்க்கழநெடிலடியாசிரியவிறுத்தம்.

தானவர் குழுவைச் சவட்டிவிண் ணவர்தந்
தடவிசம் புலகவர்க் களித்து
வானவர் முதல்வ னாயொளி ராறு
மலர்முக முதுபதி யேநின்
கானவ மணியங் கழனடங் காணக்
கண்பெறு பாக்கிய மில்பேய்
மானவ னெனவிங் கிருக்குமென் பனுவன்
மதித்துவர் தருள்புரி வாயோ.

(ஙக)

அருணெறி யார்க்கின் னருடரு மாதி
யற்புத வருட்சிவக் கொழுந்தே
மருணெறி யேனை மாணருண் மருவா
வறுமையை யடிக்கடி நினைந்தே
இருணெறி யுழலும் பேயெனச் செய்த
வென்விதி யினும்வலி தாயின்
தெருணெறி பிடித்து வாழ்ந்திடு வேளே
தெய்வமே செய்வதொன் றறியேன்.

(ஙஉ)

அறிவினை யறிந்தார் நெறியினில் லாமே
யருண்மொழி தனைப்பிடி யாமே
செறிவினை யறுக்கு மனுச்செபி யாமே
திரிமனக் கால்களை யாமே
பொறிவினை கெடுத்தார் போற்பல வாயாற்
புலம்பவுங் கலங்கவு மானேன்
வெறிவினை முருக்கு மயிலா சேயுன்
மெய்யருட் செயலறி யேனே.

(ஙங)

ஏனினன் மிகவும் வருந்துகின் றனைவா
 வென்னுழை யெனவுன தருணத்
 தானிக னுரைக்கி னதுவெனு ளமுதாய்த்
 ததும்பியென் சும்பலை செறுத்துத்
 தேனினு மதுர வட்டினுஞ் சுவைசெய்
 தீங்கரும் பினுமினி தினித்து
 வானினு முயர்பே றளிக்குமன் றோசெம்
 மழமுனி யேயரு ளாயோ.

(௩௪)

ஆய்வறு பிறவித் துயர்மன நனவி
 லோயுமட் டொதென லருதூல்
 ஆய்வறு மனுட ரறிவர்கொல் லோவன்
 னவர்களு ளொருவனென் றிடவிந்
 நாய்வர விருப்பி னுங்கருத் தழுங்கா
 நலத்தினை யேனுமுற் றொழியுஞ்
 சேய்வர வினிலஃ தோயுமென் றாயிச்
 செனிப்பினுக் கெந்நல முளதே.

(௩௫)

உளக்குகை தனிலென் மனத்தினை நிறுவி
 யுன்றனை நினைந்திருந் தேயிவ்
 வளக்கரை மறையக் காணிடத் தின்பா
 யகஞ்சிறி திருப்பவு மேலே
 களக்கறை மனது முளைக்கவு மாமென்
 கதியைநன் கோர்ந்துசெந் நூறு
 தளக்கழ லெனது தலைமிசைச் சூட்டத்
 தயவுசெய் வேற்பெருந் தகையே.

(௩௬)

பெருந்தகை யாமுன் னூட்டமென் னறிதும்
 பேதவிம் மேதினி யுணர்வாய்
 வருந்தகை நோயு முற்றிவ ணுழலு
 மடனெனை நலஞ்செய வெனவுன்

அருந்தகை யருளெண் ணிடினொரு கணத்தே
யமுதுரு வாயிடு வேன்வேல்
இருந்தகை யரசே யடியவர் மனமா
யிருந்தருள் கருணையங் கடலே.

(ந௭)

கடலினு மிருந்தாய் மலையினு மிருந்தாய்
கதிர்மதி புடுவினு மிருந்தாய்
கெடலறு விசம்பு வளியினு மிருந்தாய்
கெழுவுயிர்த் திரடொறு மிருந்தாய்
அடலயின் முதல்வா வுள்ளிடத் துணைநன்
கடையவென் றனுதினங் கலுழந்தே
உடலுயிர் வருந்தாக் கடியநெஞ் சேனின்
குயிருட னிருப்பது நலமோ.

(ந௮)

நலமிழைத் தவர்க்குங் கொடுவினை யிழைத்தேன்
ஞானநூ ளாளரைப் பழித்தேன்
மலமொழிக் கயவர்க் கினியன செய்தேன்
வளருயி ரெண்ணில வதைத்தேன்
கலமிழைத் திடுபொய் புரைபல வுரைத்தேன்
கரவடத் தொழில்களுஞ் செய்தேன்
சலமழித் தருள்செவ் வேளெனு மிறையே
தாடுணை யெனவிநன் போந்தேன்.

(ந௯)

போந்துயர் தனக்கு மஞ்சுகின் றேனிப்
புலாலுட னோய்க்குமஞ் சினன்மேல்
ஆந்துயர் தனக்கு மஞ்சுகின் றேனிவ்
வருந்துய ராம்பெருங் கடலை
நீந்துயர் பதியி னிட்டையி னீதா
விறுத்தினுய் வேன்கடர் கிளர்வேல்
எந்துயர் பரம குருமணி யேயென்
னிதயபங் கயம்வள ரொளியே.

(௪௦)

குமரவேள்பதிற்றுப்பத்தந்தாதி.

ரு - வது அறுசீர்க்கழநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மா மா காய் மா மா காய்

ஒளியே யொளிக்கு முதற்பொருளே

புயர்மா ணிக்கப் பெருவரையே

தளியே யிருக்குந் தெய்வமெலாந்

தாழுஞ் சரணக் குமரோசா

களியே தருமுன் றிருவடியென்

கதியா யென்று மினிதெய்த

எளியே னியற்றுஞ் செயல்பற்றா

தேனோ விவ்வாறு முழல்கின்றேன்.

(சக)

உழலு மனநன் கோயந்திமொ

றுனதொண் பாத வருளைநினைந்

தழலு முறுமோ திருவடிப்பே

றணித்தோ சேய்த்தோ வெனவேங்கி

விழலு முறுமோ வினியென்றே

விம்மிச் சாம்பென் புந்தியுறு

தழலு மடமு மொழியவரு

டந்தால் வாழ்வேன் சடக்கரனே.

(சஉ)

சடமெய் யிலையென் றசடமுணர்ந்

தமைபோ லறிவைச் சாரேனோ

திடமெய் புளர்சீர் நில்லேனோ

சீவ முளையைக் கொல்லேனோ

மடமெய் யெவைபுங் கடியேனோ

மாண ரமுதங் குடியேனோ

தடமெய் யழகார் மயிலில்வரு

தணிநா யகனே தவறுடையேன்.

(சங)

உடையாய் கதம்பத் தொடையாய்நா
 னுற்றார் பெற்றூர்க் கும்முதவா
 நடையா நெனவிங் கானேனுன்
 னட்புக் கயலு மாணேன்வேற்
 படையா னடியே பாடுகமென்
 பரிவே யுளர்போற் பலகுழறென்
 கடையா ரினிதா மன்புசெயுங்
 கருணைக் குருவா குவரன்றே.

(சச)

அன்று மயங்கே னிற்கருள்வே
 மஞ்சே லெனுநற் பொருள்படுமா
 றுன்ற னறுஞ்செவ் வாய்மலர்தா
 னுரைத்த வுரைபொய் யாதெனநான்
 இன்று வரைநம் புற்றேன்மே
 லெனியேன் பொல்லா விதியாதாய்
 நின்று கெடுதி செபுமோவே
 னிமலா சிறிது மறியேனே.

(சரு)

சிறுமை தணந்த வாய்ஞானஞ்
 செப்பி யீவோ ரிடமேற்கக்
 குறுமை தணந்த கைபுள்ளாய்க்
 கொடுக்க வக்கை யேயிலனாய்
 மறுமை நயங்கொன் மூதேவி
 மல்க விருந்த வெனக்கயிலோய்
 பொறுமை யருளா னாவமுதம்
 பொழியுங் கொல்லோ சிறுவரையும்.

(சசு)

வரையே முலைக ளிடை கொடியே
 மதியே வதனங் கடல்விழியே
 விரையே யளகங் கார்முகிலே
 மிளிருங் கொவ்வை யதரமெனப்

புரையேய் மடவார் மயனின்ற
 புகரேற் கையார் வேலோய்கால்
 மரையே நினைந்திவ் வாறழுவோர்
 மனமுண் டான ததிசயமே.

(ச௭)

சயமே புளவே லிறையவனே
 தமியே னிழைத்த தவறெண்ணிப்
 பயமே புளவென் சிந்தைநலம்
 பற்றா மகிழு மாயினது
 வயமே யணையா வொருமலடி
 மகப்பே றுற்ற தொக்குமருள்
 மயமே யெனது முகம்பார்த்து
 வாரா யோவென் களைகண்ணே.

(ச௮)

கண்ணே யறவர் களிப்பேயென்
 கவலை காது மருமருந்தே
 விண்ணே கனகத் திருவரையே
 விறல்சால் கோழிக் கொடியரசே
 பண்ணே னினது பரிசுத்த
 பாத மலர்க்காம் பூசனையிம்
 மண்ணே யினும்வந் துழலற்கே
 மடநெஞ் சளது கொல்லோசொல்.

(சகூ)

சொல்லார் சுருதிப் பிரணவநீ
 துயர்சா லுயிர்கட் கருளிறைநீ
 இல்லார் குறைகண் டியிறைநீ
 யெளியே னுண்ணோ யிறுமாறு
 வல்லா ரருளைத் தாராயோ
 வைய மதனி லென்போன்ற
 கல்லார் பொல்லா ரெல்லார்க்குங்
 கதிதந் தருளுங் குகதேவே.

(௫௦)

கூ - வது அறுசீர்க்கழநெடிலடியாசிரியவிருத்தம்.

மா மா மா மா மா காய்

குகனே சிவனார் குருவே யென்னுட்
குதிகொள் செயலெல்லாம்
அகனே சவருட் செயலென் றொருகா
லடியேன் மனமான
இகனே ருறவே சும்மா விருப்ப
விவையென் வினையென்றென்
அகனே வருந்தி யழுமா றொருகா
லயர்கின் தவர்பாரோ.

(ருக)

யாரா னலனுண் டாமென் றெண்ணி
யாரைச் சூழ்கின்றேன்
ஆரா வழுதே யயில்வே லரசே
யறியர் யோசிறிதும்
வாரா யடியர்க் கினியோய் பெரியோய்
மருளென் முகவாட்டந்
தீரா யுனதின் செம்மாப் பனியாய்
சேராய் சேவடியே.

(ருஉ)

அடியேன் பலபுண் ணியநீர் மூழ்கி
யானா மூர்த்திகளாம்
வடிவே நீயென் றேதாழ்ந் தேனூர்
வசித்தே னென்தெண்ணம்
முடிவே யுறவில் லாமே வருந்தென்
முகவாட் டந்தவிராய்
கடியே றமுதக் கழலாய் முக்கட்
கத்தன் றிருமதலாய்.

(ருங்)

திருவா ரொந்தத் தலமுற் றுலுந்
தெய்வந் தொழுதாலும்
பெருவா ரிபடிந் தாலுந் தெய்வப்
பெயர்கள் சொற்றாலும்
மருவா ரளிநக் கடம்பார் மார்பா
மங்கா வொளியாமுன்
உருவா னதிலே படியா விடினென்
னுள்ளம் படியாதே.

(ருச)

உள்ளும் புறமும் பரிபூ ரணமா
யொளியா யுளவுன்னைத்
துள்ளுந் கறைநெஞ் சுடையேன் றேடுந்
தொழின்மா மலைநின்று
தள்ளும் பவனத் தலைப்புண் டொல்கிச்
சயிலம் போயிற்றென்
துள்ளுஞ் சிதடன் செயலொக் குமரோ
வொளிவேற் படையானே.

(ருரு)

படைப்பாய் காப்பா யழிப்பாய் மறைப்பாய்
பந்தந் துணித்தாள்வாய்
அடைப்பா யறிஞர்க் கினிப்பா மருந்தே
யயிரே யருந்தேம்பா
கிடைப்பா யிழுதே பலவின் சுளையே
யேனைத் திங்கனியே
துடைப்பா யெனதுட் டுயரெல் லாநற்
றோகைப் பரியானே.

(ருசு)

பரிபூ ரணவே லிறையே யெளியேன்
பன்மந் திரமெண்ணேன்
விரிபூ விலையா திகளா னோய்வெல்
வினையும் பிடியேன்மால்

அரிபூ சனையின் மாயச் சித்தி
யறியேன் குறிசொல்லித்
திரிபூ வினையுந் தெரியே னிவனுய்
திறமே தோசொல்லாய்.

(ரு௭)

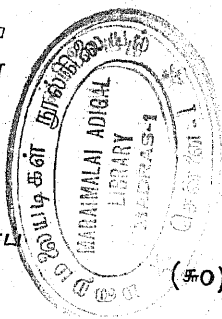
சொல்லார் சுருதிப் பொருளே வேற்கைத்
துரையே செம்பெல்லாம்
வில்லார் பொன்னாக் கிடுவேன் காயம்
வீழ்த்தா ரைத்தருவேன்
கல்லார் மனமுங் கரையச் செய்வேன்
கடவுட் காட்டுவலென்
றல்லார் வினைசெய் திடவும் பொருந்தே
னடிசிற் கென்செய்வேன்.

(ரு௮)

என்னு யகவே லிறையே யுலகத்
தெச்சித் தியுமில்லா
என்னு னயின் றென்றே யகன்று
ரென்னைத் தெரிந்தாரும்
ஒன்னார் புரைநா னுண்ணுப் பில்லா
வுணவே யளிப்பாரும்
இந்நா னுணுகுற் றனர்கா சென்கை
யிடினுங் கொள்வேனோ.

(ரு௯)

கொள்ளச் சயிலா கள்ளிப் பழமுங்
கொண்டேன் பசித்தோர்நாள்
எள்ளத் தனையு மன்பிற் பிரியா
வியல்பும் பத்தியுமோங்
குள்ளக் குமரா னந்தப் பெயர்மா
துணவீ யாவிடினென்
பொள்ளற் சடநில் லாதே சென்னைப்
புகழும் மாதைக்கா.

(௯௦)

எ - எழுசீர்க்கழநெடிலடியாசிரிய விருத்தம்.

மா கூவிளம் மா கூவிளம் மா கூவிளம் வீளம்

காவெ னக்கரு தென்னை யாள்சிவ

கந்த னேயுனை யேபெருந்

தேவெ னக்கரு துள்ளொ டன்பு

சிறந்த சீலமு மோங்கவே

ஓவெ னைக்கரு தோர்பி ரப்பையி

லுடைய நாயக மீண்டுறு

தாவி னைக்களை யருள்பு ரிந்துயர்

தயவில் வைத்தினி தாள்வையே.

(குக)

ஆளு நின்னடி சூழு நார்க்கரு

ளயில மற்றுமெ னக்கடு

கேளு யர்ந்தெனை நம்பு மன்பு

கிளர்ந்த வர்க்குமி யைந்தசீர்

நாளு நல்குதி நாயெ னைத்தளி

னாலு மென்றனை நம்பியுன்

தாளு கந்தவ ரைப்ப ராபர

தள்ளி டாதடி நல்கியாள்.

(குக)

நல்ல பொன்மயி லூரு மென்றொரு

நாத னேயினி வாதநூல்

வல்ல னென்று மதிக்கு மாறுரை

மன்கு சங்கம்வி ரும்பிலேன்

இல்ல மேயசி றந்த மானவ

ரென்பர் நேயமு நம்பிலேன்

அல்ல றீர்மட மால யங்க

ளமைத்து வாழவு மெண்ணிலேன்.

(குக)

எண்ணு வாரக நண்ணி யேவரு
 மெம்பி ரானின தின்பமாம்
 விண்ணு லாநினை வாயி ருந்து
 விரைந்து சுற்றொரு பம்பரம்
 மண்ணு ளேயசை வற்று வீழ்வது
 மான நானயி லீசநின்
 தண்ணு லாமடி வீழ வெண்ணிய
 சரத முன்னுள மறியுமே.

(கூச)

அறிய னுதியெ னெஞ்சி றந்திடு
 மவத ரஞ்சக மயமெனும்
 பொறிய னேகவி கார மாகிய
 புவனம் யாவுமெ னக்குளே
 சிறிய கானலி னீரெ னத்தெரி
 தெளிவி லங்கிட வருடியால்
 நறிய மாமஹ நாய காவரு
 னாய காவயி னுயகா.

(கூரு)

நாய னேனுனை யெண்ணி யெண்ணியெ
 னுவ ரண்டிட வலறிலேன்
 நேய னேயரு ளென்று வீதிக
 ணின்று கத்திவ ருந்திலேன்
 தூய னேயரு ளென்று வீதி
 தொறுங்கி டந்துபு ரண்டிலேன்
 சேய னேகுரு ராய னேயருள்
 செய்வை யோநனி யுய்யவே.

(கூசு)

வேத ஞானவி முப்ப வேலவுன்
 மெய்ப் பதந்துதி யாதவென்
 ஏத நாவை ந முக்கி லேனு
 ளிருத்தி யேகரு தாதமா

பாத கங்கெட நெஞ்சி லாணி

பதித்து நன்குபி ளந்திலேன்

ஆத ரத்துட னேதொழாவடு

வங்கம் வெட்டியெ றிந்திலேன்.

(௬௭)

எறிப டைக்குக வுன்பு கழ்ச்சவை

யேறி டாவிரு காதி லுங்

குறிலெ னாதச லாகை கொண்டு

குடைந்து குத்திய றுத்திலேன்

வெறியி லுன்னெழில் கண்டி டாதவென்

விழிக ளைக்கதிர் கொண்டிறை

செறிபு றுவின முட்டை யென்ன

வெடுத்து நன்குசி தைத்திலேன்.

(௬௮)

சிதைவு றுவலி யுற்று வெண்மை

திகழ்ந்த வென்னது பற்கள்வீழ்

விதைக ளென்னவி முந்தொழிந்தமை

போல வெண்மலம் யாவுமே

சிதைய நீவிரை வருளு நாளெது

தெரிகி லேனுய ரறிவிலேன்

கதைக டாவசு ரார்க்க ளைந்த;

கனத்த வெண்கவி ரத்தனே.

(௬௯)

அத்த னேயரு ளப்ப னேயென

தாதி யேபெரு நீதியே

நித்த னேநிரு வாண னேநினை

நேய னேமறை வாயனே

பித்த னேனறி யாது செய்த

பெரும்பிழைத்தொகை மன்னியென்

சித்த மானது தண்ணெ னப்புரி

தேற லுங்கொடு சேயனே.

(௭௦)

அ - வது எழுசீர்க்கழநெடிலடியாசிரியவநுத்தம்.

மா தேமா தேமா தேமா தேமா தேமா கூவிளம்

கொடுமை யேயி லாத நல்ல கொள்கை யார்மு னானுளே
படுமை தன்னை நீண்ட நாளில் வென்ற டைந்த பாக்கியங்
கடுமை நெஞ்செ னக்கு மெய்து கால மற்ப மாகுமோ
நெடுமை வேல்ப ரித்த வேக ரித்த வெங்கள் கத்தனே. (எக)

கத்த னேரி ருத்த னேக னிந்த நெஞ்சர் காணுமா
முத்த னேக டம்ப னிந்த மொய்ம்ப னேயி ரும்புகல்
ஓத்த நெஞ்சி னேன ளப்பி லுத்தி யோகம் வேண்டலுன்
மத்தர் கொள்கை யாகு முன்னன் மக்க னுஞ்சி ரிப்பரே. (எஉ)

மக்க னிற்சி றந்து னோர்வ ழங்கி யுள்ள சொற்களென்
தொக்க னூலு னான றிந்தி டாவ ணந்தொ டர்ந்தரோ
புக்க வாறு தீய வென்பு லத்தி லுன்ற னின்னருள்
தக்க வாறு புக்குறுது கொல்ச டக்க ரேசனே. (எங)

சடமெ னச்சொல் பொய்யி ருக்கு நானு னன்பர் சாத்திர
படம்வி ரிப்ப தும்பல் பாடல் பாடி வைப்ப தும்பொலா
உடலி ருக்கும் வேசி தன்னு டம்ப லங்க ரித்தலை
விடவு யர்ச்சி யாகு மோவி னோத யோக வேலனே. (எச)

வேல்பி டித்த கைம்மு தால்வி வேக ரிட்டை யெம்பிரான்
மால்பி டித்த வென்ம னத்தின் மன்னு மோவிண் மின்னுமோ
கால்பி டித்த வர்க்க தோர்க ணத்தி னெய்து மெண்ணிலா
நூல்பி டித்து ளாரு மேறுழைந்து காண வல்லரோ. (எரு)

வல்லி மும்பை தந்து மோக மாவ னத்தி லேசதாச்
செல்லு நெஞ்செ னுங்கு ரங்கு தேயு மாறு செய்தொழில்
எல்லை யெந்த மட்டு மந்த மட்டு மின்ப மேயெனக்
கல்லு றழ்ந்த நானு நன்கு கண்ட னன்சி கிப்பரா. (எசு)

பரம ராஜ ராஜ யோக பாச நாச பாவகி
பிரம மான வுன்னை யும்பி தற்று மென்னை யஞ்சரா
சரம கிக்கண் வேறு வேறு தள்ளி வைத்து நிற்பதவ்
வுரம னத்த தேயெ னுவு ணர்ந்து னேனு ணர்ந்துளேன்.

உணரு மென்ற நெஞ்ச மான துள்ள கத்தொடுங்குகால்
கணவு லோக மில்லை வேறு கண்ட நானு மில்லைது
அணவு வான மொன்றி ருந்த தற்றி யாது ரைத்தருள்
மணம ருத பாத நாத மல்கு பொற்சி லம்பனே. (௭௮)

சிலம்ப ருஞ்ச தங்கை தண்டை சேர்ப தச்சு ரேசரா
நலம்பி நங்க கண்ட யோக ஞான மாவெ முந்தருள்
உலம்பெ னங்க நோய்க னோட வொற்க மோட வீணிலே,
புலம்ப லோட வொல்க லேபொ ருந்து புன்மை யோடவே.

ஓட லிற்சு கங்கெடுத்த வுள்ளை நோவ னேவிழி
நாட லெண்ணி நோவ னேந யப்பில் காலை நோவனே
ஊட லெண்ணி நோவ னேவு னாவை நோவ னேமணந்
தேட லெண்ணி நோவ னேசி வந்த மேனி யாயினி. (௮௦)

கூ - வது எழுசீக்கழநேடி லடியாசிரியவிருத்தம்.

புளிமாங்காய் தேமா புளிமாங்காய் தேமா

புளிமாங்காய் தேமா புளிமா

தனதந்த தந்த தனதந்த தந்த

தனதந்த தந்த தனனா.

இனியென்ற னன்பு தனைநன்கு ணர்ந்து

ளிதயங்கு ளிர்ந்தென் மகனே

துனியென்ற துன்ப மிலையென்ற றைந்து

சுவைவென்ற விற்ப மருளாய்

முனியென்ற சும்ப னதுவந்த னங்கொண்
முருகண்டு கஞ்ச வடியாய்
பனியென்ற கங்கொல் பவர்தஞ்ச மென்று
பரவுஞ்சி. லம்பு றடியாய்.

(அக)

அடியந்த மொன்று மிலதெங்கு நின்ற
தகளங்க. மன்ப ரருளே
படியந்த நெஞ்சி லுறுநண்பு கந்த
பரமென்ப ருன்ற னருளோர்
விடியந்த மென்ற னுளநின்று வந்து
விரவன்ப வென்று புகன்மேல்
நடியந்த வின்பு மருள்விஞ்ச கங்கை
நதிதங்கி வந்த நறவே.

(அஉ)

தனதத்த தத்த தனதத்த தத்த
தனதத்த தத்த தனன.

நறவுற்றி ருக்கு மொலியற்க முத்தி
நடனப்பொ திக்க ணமர்வோர்
உறவுற்றி ருக்கு மிறைவிக்கி னிக்கு
முருவைத்த ரித்த மதலாய்
குறவுச்சி தப்பெ னுளநச்சு சுத்த
குணவற்பு தப்பொ னயிலாய்
துறவுச்செ ருக்கி னனிலைத்த ளப்பில்
சுகநிட்டை முற்ற வருளே.

(அங)

அருளைத்து தித்து னடியைத்து தித்து
னடியர்த்து தித்து மலமாம்
இருளைத்து ரத்தும் வலியுற்ற வர்க்கு
ளெழுசிற்சு கத்தை யளியாய்

மருளைத்து தித்து வழிபட்ட பித்தர்
மனசிற்பி ணிக்க வரியோய்
கருளைத்து ரத்து மளகக்கொ டிச்சி
கவினைக்க ணிக்கு மிளையோய்.

(அச)

தனதந்த தத்த தனதந்த தத்த
தனதந்த தத்த தனன.

கணிதம்ப டித்த வெவருங்க ணிக்க
வரிதுன்க னத்த கழலோ
டணிதண்டை முத்த மெனநன்கு ரைப்ப
ரடிகண்ட சித்த ரழியா
மணிதங்கு பொற்பு மகுடந்து ளக்கி
மயிலுந்தெ னப்ப வறிவார்
துணிதந்து னெட்ப வடியென்ற சுத்த
சுகவின்பி ருத்தி யருளே.

(அரு)

அருவென்று ரைக்க யுருவென்று ரைக்க
வலதென்று ரைக்க வமையா
தொருவின்ப நித்த வறிவென்ற ரற்று
முனையந்த வெட்ப மறைநான்
வெருவென்று நிற்கு நிலைநன்க ளித்து
மிளிரோண்ப தத்தி வினிதாய்
இருவென்றி ருத்தி யருளன்ப ரற்பி
னிடைவந்து திக்கு முருகா.

(அசு)

தனதத்த தந்த தனதத்த தந்த
தனதத்த தந்த தனன.

முருகிட்ட மஞ்ச ளவிர்பொற்பு டம்பு
முகடொத்த கொங்கை யுடையார்
கருதொட்பம் விஞ்ச மொருசுத்த குஞ்ச
ரியினிட்ட கந்த வினிநான்

ஒருகட்ட மும்பு தெலற்று யர்ந்த
 வரனுற்றி யங்க வருளோர்
 ஒருகட்ட வென்றி யயிலத்த வண்டர்
 குடியைப்பு ரந்த பெரியோய்.

(அஎ)

பெரியத்த வும்பர் பணியத்த தொண்டர்
 பிரியத்த மர்ந்த தலைவா
 கரியைத்த டிந்த பெரியர்க்கி தஞ்செய்
 களியைக்கொ ணர்ந்த முருகா
 துரியத்தி ருந்து கதவைத்தி றந்து
 சுடரிற்சி றந்த சுடராய்
 விரியத்தி டஞ்செய் தருணற்க டம்பு
 மிலைவெற்பின் விஞ்ச புயனே.

(அஅ)

தனதான தத்த தனதான தத்த
 தனதான தத்த தனனா.

புயனேர்கொ டைக்கை யினர்நீத நட்பர்
 புலவோர கத்தி லுறையோர்
 வியனேதி ருச்சின் மயனேழு டிக்கும்
 விமலாழு டித்த வுலகீ
 அயனேய ளிக்கு மனகாவெ னக்கு
 ளறிவாயி ருக்கு மயிலாய்
 நயனேகொ டுத்தென் வினைவேர றுக்கு
 * நடமேந டிக்க நினைவே.

(அக)

நினைவேநி னைக்கு மெளியேன்ம டத்தி
 னிலமீதி ழைத்த பவமா
 வினையேக ணித்து நடுவேயொ ளிக்கும்
 வினைதானு னக்கு ரியதோ

தணையேநி கர்த்த தயவோய்த வத்தர்

தவமாகு மிக்க பெரியோய்

கணையேற ளப்பில் கழலேகொடுத்தி

கதிர்கால யிற்கை யரசே.

(௧௦)

௧௦ - வது அறுசீர்க்கழ்நெடிலடியாசிரியவீருத்தம்.

அரசே யமுதே யருளா மாதா ரபரா சரணம்

பரசே யவனே சரணம் பதுமா சனனே சரணம்

சரசே கரனே சரணந் துகள்போழ் குமரா சிவசங்

கரசே தனனே யெனையாள் கருணா கரனே சரணம். (௧௧)

சரநா யகனே மரணஞ் சன்னங் காணாய் சரணம்

வரநா யகனே பொள்ளா மணியே சரணஞ் செருவேற்

கரநா யகனே பாவக் கழுவா யறியா வெனையாள்

பரநா யகனே சரணம் பழையார் பதியே சரணம். (௧௨)

பதியே சரணம் வயிரப் படையாய் சரணங் கருணா

நிதியே சரணஞ் சுடர்சா நெடுவே விறையே வினைஞல்

மதியே மதியூ தவர்பான் மருவா மழவே சரணம்

கதியே துமிலா வெனையாள் கலைநா யகனே சரணம். (௧௩)

கலைவே தமுணர்ந் தருளே கருதும் பெரியா ரடைமா

நிலைவே தமுணர்ந் திடவே நினையென் பரனே சரணம்

சிலைவே லுடைவஞ் சுகரின் நிறல்யா வையுநா நிடுமார்

இலைவே லுடையா யழியா விருவா * னடையாய் சரணம்.

வானா ரறிவே சரணம் வாடா மலரே மணமே

ஆனா வழகே யமரா தவிர்தீ பகமே யமுதே

ஊனா ருதரம் புகுதா வுயர்வைக் கருதென் குருவே

தேனா மருடந் தெனையாள் சிகியூர் தேவே சரணம். (௧௪)

* நடை = செல்வம் ; டகரவேதுகை.

தேவே பதினேழ் வருடஞ் செலுமென் நிதன்முன் பொருநாள்
நாவே யசையா வெலியா நவில்கட் றொநாள் சிலவே
பூவே கழியுங் காறும் புலவா ருடலைப் பிரியா
யோவே லிறையே யெனையா னுயிர்நா யகனே சரணம். (௧)

உயிரே தமெலா மழிமா றுபதே சவரந் தருவோய்
செயிரே துமிலா வரனே சிவனே சரணந் தவமென்
பயிரே வளரும் படியே பாயும் புனலே சுவைசால்
அயிரே யெனையா ளதுலா வயிலா மயிலா சரணம். (௬௭)

மயிலொத் தமடச் சூர்மா மகளுக் கினியோ யெனையாள்
வெயிலொத் தவொளிப் பலபூண் மின்னும் படிபன் னடனம்
பயிலொப் பிலியே யெலியூர் பரனார் துணைவா பதிநூல்
சூயிலொட் பமகா முனியே குகனே சரணஞ் சரணம். (௬௮)

குகனே குகனே யெனவே சூயினு வுறைவோ யறுமா
முகனே சரணங் குழைபூண் முருகா சரணஞ் சிவையின்
மகனே சரணந் திருமான் மருகா சரணஞ் சரணம்
சுகனே சரணந் தொழுமென் றுரையாய் வருவாய் சரணம்.

வருவா யறியா வெனியேன் மருட ரடிகேள் சரணம்
திருவார் புகழ்சொன் னபிரான் செல்வச் சிவமே சரணம்
பெருவா னெனவே நாளும் பின்று வருளா லெனையாள்
ஒருவா னவனே யுன்சீ ருறுநர்க் குலகம் பரமே. (௧௦௦)

குமரவேள்பதிற்புத்தந்தாதி முற்றிற்று.

குமரகுருபரன் நிர்வடிவாழ்க.

திருச்சிற்றம்பலம்.